یک نکته سلوکی

شماره پرسش: ۱۰۲۴۵

تاریخ ارسال پرسش: ۰۷:۰۰:۰۰ ۱۳۹۳/۷/۲۱

متن پرسش

با سلام خدمت شما و عرض خدا قوت: اولین سوالم این که مدتی مدید است که بی سوال شده ام و آن عطشی که قبلا در یافتن یک عالم و پرسیدن سوالهای متعدد در من بود از بین رفته است. آیا این نشانه ی خوبیست یا ن؟ سوال دو: این که چه نوع تمایلاتی از آن دسته آرزوهایی تلقی می شود که اسلام در قرآن و مکتب اهل بیت (ع) آن را منع نموده و برای انسان مخرب و از حیله های شیطانی بر شمرده؟ یا اینکه این آرزو و انگیزه است که محرک انسان است! افق فکر انسان در مورد آینده و برنامه ها و آرزوهایش تا کجا باید بالا برود و توقعات و خواسته های انسانی کدامش وسوسه ی شیطانی ست و کدام در جهت رشد و تعالی؟ سوال سوم اینکه نیاز به داشتن و ارتباط با یک مرشد را تا چه حد ضروری می دانید؟ اصلا ضرورتی در این امر وجود دارد یا خیر؟ با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- بعضاً می‌شود که روح انسان به صورت اجمالی به مراتب مورد نظرش می‌رسد، در این موارد دیگر سؤال ندارد ولی سعی می‌کند با تهذیب نفس آن اجمال به تفصیل در آورد ۲- نهایت آرزوی انسان باید قرب الهی باشد و هر مقدمه‌ای که جهت این امر قرار گیرد و موجب بندگی ما باشد الهی است وگرنه شیطانی خواهد بود. در بسیاری موارد بدی یا خوبی کارها بستگی به رویکر انسان دارد. موفق باشید